

Música, mar i muntanya

Joel Bardolet i l'Orquestra de Girona van destil·lar a l'Auditori de la Devesa una sentida i sentimental compilació de la música catalana del segle XX

L'Orquestra de Girona, amb Joel Bardolet, diumenge a l'Auditori MÍRIAM PASCUAL.

La música en general, i la clàssica en particular, s'estan arrelant molt significativament en les pràctiques culturals dels gironins, a mesura que les formacions orquestrals de la ciutat van actuant –cada cop amb més freqüència– a les dues sales de l'Auditori de Girona. Aquesta vegada a la de Cambra, vam gaudir el diumenge 7 de març d'una vesprada plaent i ben farcida amb l'Orquestra de Girona (OdG), en companyia del solista Joel Bardolet. El violinista de Vic ja havia teixit, fa justament un any, una col·laboració molt reeixida amb l'OdG, centrada llavors en diferents èpoques i estètiques del Regne Unit. Per això tenia tot el sentit reactivar la

cooperació, ara destinada a celebrar alguns dels més destacats compositors de l'escena catalana del segle XX.

El concert relluïa per tant com a títol l'expressiu salconduït *Del Canigó al Mediterrani* - antologia de la música catalana, inspirat a consciència en el llibre *Antologia sentimental de la música catalana* (2022) del compositor reusenc Joan Magrané Figuera. I de fet, descendint de la muntanya màgica dels Pirineus Orientals fins a la vora de l'aigua salada, moltes de les obres en cartell contenien manifesta inspiració o oberta relació amb indrets emblemàtics de la cartografia catalana, com també va realçar en les seves al·locucions, didàctiques i orbitals, la musicòloga i divulgadora gironina Anna Costal, conferint a la sessió un caire molt col·loquial, familiar i accessible al públic, que quasi omplia la sala.

Obria el programa la *Melangia* d'Enric Morera, amb els seus aires elegíacs i paleses influències rescatades de Wagner i Mahler. L'orquestra va començar sòbria, però prou efectiva, obrint a poc i poc el pas a una reeixida expressivitat, més envoltant i modulada, que predominaria durant el vespre, sota la inalienable i inconfusible batuta de Xavier Puig, habitual regent de l'agrupació de cambra. Aquesta, seguiria la circumnavegació amb el tercer moviment (*Temps moderat*) de les *Impressions simfòniques* de Juli Garreta, amb el seu figurí jovialment neoclàssic, juganer i lleugerament mozartià.

Fins aquí integrat a l'orquestra com a concertino, Bardolet va aleshores passar a concertista per una exhibició contundent de la *Sardana* de Joan Manén, extreta del seu *Concert per a Violí n. 2*. En efecte, el cordofonista vigatà va merèixer un aplaudiment entusiasta de la platea per la fluïdesa i clarividència virtuosística amb la qual va afrontar els solos –rascats, quixotescs, sinuosos i reptilians–, amb les cordes en aquest cas també auxiliades pel piano fugisser del brasiler Cláudio Suzin. Bardolet tornaria a brillar, completament en solitari, amb l'avantguardista *Xacona* (*Moviment 5, Veloce*) de Robert Gerhard, però abans se'ns van desvetllar altres delícies, que arrodonien el títol de la vesprada: *La Ginesta*, primera part de la suite *Vistes al mar* d'Eduard Toldrà, una picada d'ulls al poeta Joan Maragall, amb la seva incontestada lluminositat mediterrània; i també, del mestre Pau Casals, la bella i sardanista *Sant Martí del Canigó*, a la falda de la qual el violoncel·lista va viure l'exili. Es tracta d'un arranjament orquestral del seu germà Enric, que potencia el caire eclèctic de l'original, amb vibrants pinzellades medievalistes, barroques i del romanticisme.

La part final de l'aplec va irradiar encara –i alegrement– l'Allegro Vivace de Monocromies, autoria de Ricard Lamote de Grignon, amb el seu esperit pulsàtil, aventurer i cavalcant, per acabar finalment amb l'irrenunciable Xavier Montsalvatge i el brillant passatge Allegretto de l'opus Concertino 1+13, al·lusió directa al solista i als acompanyants de l'orquestra, tot i que en aquest cas eren en realitat 16 músics. L'ensemble aplanava un mantell aquós i amniòtic, mentre el violí solo es llençava en una escapada godardiana, tensa, dramàtica i irreverent, amb ressons cinemàtics que recorden puntualment l'ineludible Bernard Herrmann. Clarament el moment definidor de la nit, ens va fer qüestionar-nos íntimament com i perquè no escoltem més sovint en viu al genial compositor gironí. Precisament, Xavier Puig va respondre a la urgència amb una carta que tenia preparadíssima a la màniga: un bis amb una altra obra de Montsalvatge, la més lírica i evocativa Postal de l'Havana, pont perfecte entre la invocació nostàlgica de les tardes d'antany i els albors de la modernitat, que va ressonar i resultar molt abellidora i convincent per als espectadors –com ho van demostrar, retorquant amb una ferma i conclusiva ovació.

Per cert, la propera visita de Joel Bardolet a l'Auditori de la Devesa ja està en agenda: serà el proper 12 d'abril, amb el Trio Fortuny, del que formen part també Pau Codina (violoncel) i Marc Heredia (piano), per a un concert excepcional amb la GIO Symphonia, on s'intercalerà Beethoven i el ja esmentat Joan Magrané, el compositor català de més èxit del panorama contemporani, en una cita que es prefigura imperdible.

Publicat a:

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2626199-musica-mar-i-muntanya.html>